

D E K R E T

z dnia 4 marca 1953 r.

o wzmożeniu ochrony własności społecznej.

Własność społeczna jest podstawą ustroju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Polska Rzeczpospolita Ludowa otacza własność społeczną szczególną troską i opieką oraz zapewnia jej szczególną ochronę.

Każdy obywatel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej obowiązany jest strzec własności społecznej i umacniać ją jako niewzruszoną podstawę rozwoju Państwa, źródło bogactwa i siły Ojczyzny. Wszelkie zamachy na własność społeczną winny być surowo karane.

W celu wzmożenia ochrony własności społecznej stanowi się, co następuje:

Art. 1. § 1. Kto kradnie, przywłaszcza sobie, wyłudza lub w jakikolwiek inny sposób zagarnia mienie społeczne,

podlega karze więzienia od roku do lat 5.

§ 2. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w § 1 będąc już skazanym za zagarnięcie mienia społecznego,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 10.

§ 3. Kto zagarnia mienie społeczne,

- a) nad którym sprawuje zarząd albo za którego ochronę, przechowanie lub zabezpieczenie jest odpowiedzialny z tytułu zajmowanego stanowiska albo sprawowanych funkcji,
- b) działając w zorganizowanej grupie przestępczej,
- c) dokonując kradzieży z włamaniem,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 10.

§ 4. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1, 2 lub 3 wyrządził wielką szkodę interesom gospodarczym lub obronnym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub karze więzienia dożywotniego. Sąd może ponadto orzec przepadek mienia sprawcy w całości lub części.

Art. 2. § 1. Kto zagarnia mienie społeczne używając przemocy lub groźby, to jest dopuszcza się rabunku,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się rabunku używając broni lub innego niebezpiecznego narzędzia albo w inny sposób zagrażając życiu lub zdrowiu ludzkiemu,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub karze więzienia dożywotniego albo karze śmierci. Sąd może ponadto orzec przepadek mienia sprawcy w całości lub części.

Art. 3. § 1. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje mienie społeczne wiedząc, że zostało skradzione lub w inny sposób zagarnięte, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze więzienia od roku do lat 5 i karze grzywny.

§ 2. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstwa określonego w § 1 stałe źródło dochodu albo jeżeli dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do mienia społecznego o znacznej wartości,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 i karze grzywny.

Art. 4. W sprawach o przestępstwa określone w niniejszym dekrete stosowanie tymczasowego aresztu jest obowiązkowe.

Art. 5. W sprawach o przestępstwa określone w niniejszym dekrete nie stosuje się warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Art. 6. Przepisów art. 1 nie stosuje się w sprawach o drobne kradzieże mienia społecznego.

Art. 7. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 8. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *M. Rybicki*